

for at udskrive egne skatter, og man kan frygte, at den manglende sammenhæng mellem økonomisk og politisk ansvar på sundhedsområdet på sigt kan svække styringen af de samlede sundhedsudgifter, uden at kvaliteten øges. Endelig sætter SF på linje med flere sundhedsøkonomer, bl.a. professor Kjeld Møller Petersen, spørgsmålstegn ved, om den valgte finansieringsmodel på sundhedsområdet vil skabe tilstrækkelige incitamenter til sundhedsfremme og sundhedsforebyggelse. Hvis man derfor skal forsøge at forklare baggrunden for forslaget til den kommunale medfinansiering, kan det kun være, fordi regeringen ønsker at indføre en form for glidende start på brugerbetaling på sundhedsområdet. For således som forslaget er skruet sammen nu, vil det ikke øge kvaliteten i patientbehandlingen. Det vil kun føre til et enormt bureaukrati med en syndflod af regninger og bilag mellem kommuner og regioner.

I forbindelse med præsentationen af Strukturkommissionens betænkning i januar 2004 gjorde indenrigs- og sundhedsministeren meget ud af at sige, at regeringen ville lytte. I den forbindelse må SF konstatere, at regeringen ikke har villet lytte til de utallige høringsvar fra bruger- og interesseorganisationer på miljø- og socialområdet om faren for ødelæggelse af de faglige miljøer på social- og miljøområdet i amterne i forbindelse med flytningen af en række opgaver til kommuner og stat.

På socialområdet vurderer SF, at der nu vil ske en forringelse af de tilbud, der gives til handicappede mennesker med indlærings- og adfærdsvanskeligheder. Med reformen er der nemlig ikke taget tilstrækkelig hensyn til kvaliteten, udviklingen og økonomien i de sociale tilbud og vidtgående specialundervisning, heller ikke for så vidt at der udbydes og udvikles tilstrækkelige tilbud, og i fremtiden vil være de fornødne pladser i beredskab.

På miljøområdet vurderer SF, at der ikke vil være tilstrækkelig stærke faglige miljøer i kommunerne. Både fordi ekspertisen nu spredes, men også fordi det nødvendige armslængdeprincip nu reelt afskaffes. Derved er der stor risiko for, at myndighederne kommer for tæt på dem, der skal godkendes og kontrolleres – og det kan gøre det vanskeligt at træffe miljømæssigt begrundede beslutninger, som ville være i strid med kortsigtede lokaløkonomiske interesser og

derfor til skade for miljø og borgere i de ramte kommuner.

Udgangspunktet for borgerbetjeningen i kommuner og regioner bør være, at borgerne skal kunne komme hurtigt og nemt i kontakt med offentlige myndigheder. Samtidig må borgerne sikres en korrekt og fortrolig behandling af deres henvendelser til det offentlige. Dette ser ikke ud til at have været udgangspunktet for regeringen: På skatteområdet lægges op til urimeligt lange geografiske afstande for borgerne; og i forhold til indretningen af de kommende borgerservicecentre kan vi konstatere, at regeringen ikke har villet garantere en tilstrækkelig fortrolighed og korrekt behandling af borgernes sager. Tværtimod lægges der op til ringere retssikkerhed, bl.a. ved at borgerne ikke længere skal give samtykke til, at fortrolige oplysninger udveksles mellem sagsbehandlere, og ved mindre ret til aktindsigt.

SF havde på baggrund af statsministerens åbningstale i 2004 troet, at man kunne nå til enighed om en tryghedsaftale i forhold til de ansatte i kommuner og amter, men det har desværre ikke vist sig at være tilfældet. Regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har ikke engang som minimum kunnet sikre de rettigheder, for så vidt angår løn- og ansættelsesvilkår, der følger af lov om virksomhedsoverdragelse. Så der er langt fra tale om Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres oprindelige krav om, at der skulle sikres lokale tryghedsaftaler, der kunne indeholde aftaler om naturlig adgang, kompetenceudvikling, fratrædelsesaftaler, ændring af chefernes rolle og tilsagn om forhandlinger, så der kunne ske en tillem্পning af de forskellige ansættelsesvilkår i kommunerne.

Eftersom denne reform skaber flere problemer, end den løser, er det SF's vurdering, at der kan være brug for en vis oprydning, når der kommer et nyt flertal i Folketinget.

For det første er det både af demokratiske og økonomiske årsager nødvendigt at genindføre regionernes politiske råderum og mulighed for egenfinansiering, helst via egen skatteudskrivning.

For det andet er det nødvendigt at revurdere myndighedsopgaverne på miljø- og socialområdet. På miljøområdet skal der være sikkerhed for, at der er nogle stærke faglige miljøer af hensyn til kvaliteten i opgaveløsningen, men også at